

[A. C. D. Petersen.]

Formand ikke nøjes med. Han satte Spørgsmaalet til Afstemning, og Udvalget vedtog saa, at Betænkning skulde afgives til det fastsatte Tidspunkt. Til dette Tidspunkt kunde vi naturligvis ikke have en fyldstgørende Betænkning færdig, og vi maatte derfor aflevere en foreløbig Betænkning, som ogsaa er omdelt her, og ærede Medlemmer vil se, at der i denne staar, at vi senere paa Dagen, saa snart det bliver muligt, vil afgive endelig Betænkning. Nu undrer det mig i høj Grad at se, at vor endelige Betænkning alligevel er kommet med i Udvalgets Betænkning. Det var jo det, vi ønskede, den skulde komme, men det var det, man ved Afstemningen vilde forhindre os i at opnaa. Men Flertalspartierne har altsaa fundet, at den Fremgangsmaade: gennem en Afstemning at forhindre, at et Parti fik rimelig Tid til at skrive sin Betænkning, — var for brutal. Jeg skal ikke komme ind paa de Underhaands-Samtaler, der har været ført om Sagen, thi det tjener jo, som den højterede Formand i Gaar rigtigt fremhævede, ikke til en Sags Oplysning at tale om Underhaands-Samtaler, men jeg skal kun konstatere det Faktum, at det, man ved en Afstemning vilde hindre os i, har vi trods Afstemningen alligevel opnaaet. Dette viser vel tydeligere end noget andet, hvor formaalsløs og grundløs denne Afstemning var.

Den Betænkning, det konservative Folkeparti her har afgivet, anmoder jeg indstændigt ærede Medlemmer om at stifte indgaaende Bekendtskab med, fordi man her faar en Udredning af vor Stilling til hele denne Sag og af, hvorledes Arbejdet i Udvalget er ført frem, en fyldigere Udredning end den, jeg her kort har givet. Tillige udtaler vi vor Glæde over, at det, som vi i mange Aar har kæmpet for, nemlig en Nedsættelse af Landbrugets uretfærdigt høje Ejendomsskatter, nu endelig er accepteret fra alle Sider.

Det er jo ikke ukendt for det høje Tings Medlemmer, at det konservative Folkeparti i mere end 5 Aar gentagne Gange har stillet Forslag om at hidbringe en Ændring i Landbrugets Ejendomsbeskatning, gaaende ud fra den Betragtning, at den Ejendomsbeskatning, som paa et vist Tidspunkt var steget til mere end det 5-dobbelte af, hvad den var i 1916, endnu, trods Aflastningen af Vejudgifterne gennem Motorskatten, er af en betydelig større Tyngde, end den var for 1916. Nu er det jo saaledes, som det ogsaa rigtigt er udtalt af Modstanderne, at Ejendomsskatterne, naar det strækker sig over et længere Tidsrum, absorberes af Ejendoms-

priserne. Det vil altsaa sige, at naar man lægger større Skatter paa en Ejendom, eksproprierer man en Del af Besiddernes private Formue, og naar man har foretaget en saadan Ekspropriation, er det altsaa ikke, hvad det urigtigt er blevet kaldt fra samme Side, en *Forøring*, naar man atter letter Ejendomsbeskatningen, idet dette jo kun betyder, at den paagældende Ejendomsbesidder faar den fra ham røvede Formue tilbage igen. Det er vel paa dette Punkt, at den største Meningsforskel ligger mellem Tilhængerne af en Nyordning af Ejendomsbeskatningen, f. Eks. det konservative Folkeparti og andre Partier i dette høje Ting, som i hvert Fald indtil Dato har været Tilhængere af en permanent Lettelse af Ejendomsskatterne og ikke af en foreløbig, hvad dette Lovforslag tilsigter. Gennem en Forhøjelse af Ejendomsskatterne formaar man at inddrage i offentlige Kasser en Del af den private Kapital, som man netop har søgt at værne ved en Grundlovsbestemmelse, nemlig Grundlovens § 80, og paa den Maade opnaar man den sociale Virkning, at man borttager Værdierne fra den Mand, som er Ejer af en Grundejendom, idet denne Grundejendom, takket være en større Skattebyrde, bliver lettere tilgængelig, men samtidig mindre attraaværdig for den, der kommer i Besiddelse af den. Vi kan kun være tilfreds med, at disse vore Anskuelser nu er trængt saa dybt ind i alle Partier i den danske Rigsdag — ja maaske med Undtagelse af eet, men skal vi saa sige: alle udvalgsberetigede Partier —, at der nu foreligger et Forslag, hvorefter Ejendomsskatterne nedsættes.

Vi er imidlertid ikke tilfreds med den Maade, hvorpaa Ejendomsskatterne nedsættes, fordi man, da man paalagde de øgede Ejendomsskatter, gjorde det under Paaberaabelse af, at nu var man inde i en Højkonjunktur, og derfor kunde Ejendomsbesidderne være tjent med at betale større Afgifter til det offentlige. De kunde være tjent dermed, fordi der med de større Indtægter fulgte en Værdistigning, som gjorde, at det ikke var urimeligt at paalægge større Afgifter. Fra konservativ Side har man ikke stillet sig afgørende imod en Forhøjelse af Ejendomsskatterne, netop under Hensyn til Højkonjunkturerne, men Forudsætningen maatte vel være, at det, naar Højkonjunkturerne Virkninger faldt bort, var eliminerede, naar den Værdistigning, som Konjunkturforhøjelserne havde medført, forsvandt, kun var et billigt Krav fra Ejendomsbesiddernes Side, at man atter nedsatte deres Skatter. Og naar man, da man forhøjede Skatterne, ikke talte om, at det